POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 7 czerwca 2007 r. *

W sprawie T-346/06 R

Industria Masetto Schio Srl (IMS), z siedzibą w Schio (Włochy), reprezentowana przez adwokatów F. Colonnę oraz T. Romolottiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Zadrę oraz D. Lawunmi, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania opinii Komisji C (2006) 3914 z dnia 6 września 2006 r. dotyczącej wprowadzonego przez władze francuskie środka ustanawiającego zakaz w odniesieniu do pewnych pras mechanicznych marki IMS,

* Język postępowania: włoski.

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne, okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i przebieg postępowania

1 Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 98/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do maszyn (Dz.U. L 207, str. 1), mającej zastosowanie w niniejszej sprawie, przewiduje, że państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, aby maszyny lub elementy bezpieczeństwa, objęte zakresem tej dyrektywy, mogły być wprowadzane do obrotu i oddawane do użytku wyłącznie wówczas, gdy nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób lub, w stosownych przypadkach, zwierząt domowych oraz mieniu, jeżeli są prawidłowo zainstalowane i konserwowane oraz eksploatowane zgodnie z zamierzonym przeznaczeniem.

2 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 98/37 przewiduje, że „[p]aństwa członkowskie nie mogą zakazać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku na ich terytoriach maszyn i urządzeń zabezpieczających, które są zgodne z wymogami [...] dyrektywy".

3 Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 98/37 stanowi, że w przypadku gdy państwo członkowskie stwierdza, że maszyny noszące oznakowanie „CE" lub części zabezpieczające z załączoną do nich deklaracją zgodności WE, eksploatowane zgodnie z ich zamierzonym przeznaczeniem, mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa osób oraz, w stosownych przypadkach, dla zwierząt domowych lub mienia, podejmuje ono wszelkie właściwe środki mające na celu wycofanie takich maszyn lub urządzeń zabezpieczających z obrotu, zakaz wprowadzania ich do obrotu, oddawania do użytku albo ograniczenie swobodnego przepływu tych produktów. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich takich środkach, podając uzasadnienie swojej decyzji.

4 Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 98/37 przewiduje, że Komisja niezwłocznie przystępuje do konsultacji z zainteresowanymi stronami. W przypadku gdy po konsultacjach Komisja uzna podjęte środki za uzasadnione, niezwłocznie powiadamia o tym państwo członkowskie, które wystąpiło z inicjatywą, oraz pozostałe państwa członkowskie. W przypadku gdy po konsultacjach Komisja uzna podjęte środki za nieuzasadnione, niezwłocznie powiadamia o tym państwo członkowskie, które wystąpiło z inicjatywą, oraz producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela mającego siedzibę we Wspólnocie. W przypadku gdy u podstaw decyzji określonej w ust. 1 leżą braki w normach, a państwo członkowskie, które podjęło decyzję, podtrzymuje swoje stanowisko, Komisja niezwłocznie powiadamia o tym komitet w celu wszczęcia procedur przewidzianych w art. 6 ust. 1.

5 W dniu 8 sierpnia 2001 r. Republika Francuska notyfikowała Komisji zarządzenie międzyresortowe z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie zakazu wprowadzania do obrotu i eksploatacji pewnych pras do obróbki metali na zimno marki IMS produkowanych przez skarżącą (zwane dalej „zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2001 r.").

6 Zarządzenie z dnia 27 czerwca 2001 r. zakazało oddawania do użytku i eksploatacji modeli P40VE, P40VEI, P50VE i P50VEI pras marki IMS już wytworzonych, które otrzymały certyfikat badania typu WE wydany przez Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (krajową agencję certyfikacji części składowych i produktów, ANCCP), chyba że były one zgodne z normami technicznymi

mającymi zastosowanie do narzędzi pracy wprowadzonymi w art. R. 233-84 kodeksu pracy, jak również wprowadzania do obrotu, oddawania do użytku i eksploatacji modeli P40VE, P40VEI, P50VE i P50VEI pras marki IMS, które otrzymały certyfikat badania typu WE wydany przez Istituto certificazione europea prodotti industriali (krajowy instytut certyfikacji europejskiej produktów przemysłowych, ICEPI).

7 Conseil d'État (Francja) orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2002 r. stwierdziła nieważność zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r.

8 Władze francuskie w dniu 8 kwietnia 2005 r. skierowały do Komisji pismo. W piśmie tym władze francuskie wskazują:

„[...] Pismem z dnia 2 marca 2004 r. Komisja Europejska poinformowała władze francuskie, że został wyznaczony niezależny ekspert dla zbadania stanu zgodności wyżej wspomnianych pras marki IMS. Raport z tej ekspertyzy oczekiwany był w kwietniu 2004 r.

Obecnie władze francuskie pragną ponownie zwrócić się do Komisji Europejskiej w celu rzeczywistego wdrożenia procedury konsultacji przewidzianej w art. 7 dyrektywy [98/37].

3. Pilny charakter wniosku

Władze francuskie poddają uwadze Komisji nowy fakt. Mimo bowiem, że Komisja Europejska nigdy nie wydała opinii w przedmiocie usprawiedliwionego charakteru

środków ochronnych podjętych przez Francję w stosunku do pewnych pras marki IMS, producent ten wniósł do właściwego sądu krajowego pozew o stwierdzenie odpowiedzialności na podstawie nieprawidłowości popełnionych przez władzę publiczną.

Władze francuskie pragną podkreślić, że w ramach postępowania ochronnego (przewidzianego w art. 7 dyrektywy) zawsze pozostawały w zgodzie z jednej strony z przepisami dyrektywy [98/37], a z drugiej strony z postanowieniami traktatu o Unii Europejskiej. Dlatego też życzyłyby sobie, by opinia Komisji Europejskiej została im przekazana w jak najkrótszym terminie.

4. Problematyczna sytuacja ze względu na prawo wspólnotowe

Aktualny brak odpowiedzi wspólnotowej stawia francuskie władze w niezręcznej sytuacji w świetle postanowień art. 226 traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z tym artykułem bowiem, tylko do Komisji Europejskiej należy stwierdzenie zasadności środka ochronnego podjętego przez państwo członkowskie.

W stosownych przypadkach, kiedy okazuje się, że klauzula ochronna jest nieuzasadniona, Komisja powinna zwrócić się do zainteresowanego państwa członkowskiego o uchylenie środka krajowego, lecz również odwołać się do postępowania w sprawie uchybienia przewidzianego w art. 226 traktatu o Unii Europejskiej.

Na podstawie tego postępowania producentowi, którego dotyczy nieuzasadniony środek, przysługuje możliwość wszczęcia ewentualnych postępowań sądowych w celu uzyskania odszkodowania za poniesione szkody.

5. Odpowiedzialność państwa francuskiego

Aby umożliwić państwu francuskiemu wypełnienie jego obowiązków w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia osób, lecz również by umożliwić mu zapewnienie jego obrony we wspomnianym wyżej postępowaniu krajowym, władze francuskie zwracają się do Komisji Europejskiej o przekazanie im kopii raportu z ekspertyzy dotyczącej oceny stanu zgodności pewnych pras mechanicznych marki IMS".

9 Komisja przystąpiła do badania tych środków i odrzucając różne hipotezy dotyczące niezgodności podnoszone przez władze francuskie, po ukończeniu tego badania stwierdziła w opinii C (2006) 3914 wydanej w dniu 6 września 2006 r. (zwanej dalej „spornym aktem"), że zarządzenie z dnia 27 czerwca 2001 r. było częściowo uzasadnione.

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego aktu połączoną ze skargą o odszkodowanie.

11 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 stycznia 2007 r. skarżąca wniosła na mocy art. 242 WE niniejszy wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający na celu zawieszenie wykonania spornego aktu.

12 W dniu 19 lutego 2007 r. Komisja przedstawiła na piśmie uwagi w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Wnosi ona o oddalenie wniosku o zawieszenie wykonania i o obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

13 Na rozprawie w dniu 1 marca 2007 r. wysłuchano wyjaśnień stron.

14 Skarżąca, wezwana do przedłożenia informacji uzupełniających w zakresie pilnego charakteru, zadośćuczyniła temu żądaniu w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 marca 2007 r.

15 Komisja przedstawiła swoje uwagi odnośnie do tych informacji uzupełniających w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 marca 2007 r.

Co do prawa

16 Na mocy postanowień art. 242 WE w związku z art. 225 ust. 1 WE Sąd, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, może orzec zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu.

17 Artykuł 104 § 2 regulaminu Sądu stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środka tymczasowego należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia (fumus boni iuris) konieczność zastosowania objętego wnioskiem środka.

18 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych może orzec zawieszenie wykonania i inne środki tymczasowe, jeżeli zostanie uprawdopodobnione z faktycznego i prawnego punktu widzenia (fumus boni iuris), że ich zastosowanie jest uzasadnione oraz że mają pilny

charakter w tym sensie, że konieczne jest by — dla uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów skarżącego — zostały orzeczone i wywołały skutek przed wydaniem orzeczenia w postępowaniu głównym. Sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych dokonuje również wyważenia wchodzących w grę w danym przypadku interesów (postanowienia prezesa Trybunału z dnia 25 lipca 2000 r. w sprawie C-377/98 R Niderlandy przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. I-6229, pkt 41 oraz z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. str. I-1461, pkt 73; postanowienie prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2007 r. w sprawie T-310/06 R Węgry przeciwko Komisji, pkt 19).

19 Ponadto z uwagi na to, że żaden przepis prawa wspólnotowego nie narzuca sędziemu orzekającemu w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych ustalonego schematu badania istnienia konieczności zastosowania tych środków, w trakcie dokonywania takiego całościowego badania dysponuje on szeroką swobodą oceny i ma prawo decydować, biorąc pod uwagę okoliczności każdej konkretnej sprawy, o sposobie dokonywania oceny, czy te poszczególne warunki zostały spełnione, jak też o kolejności, w jakiej należy badać spełnienie tych warunków [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. str. I-2165, pkt 23].

20 To właśnie w świetle przywołanych powyżej zasad należy rozpatrywać będący przedmiotem niniejszego postępowania wniosek o zastosowanie środków tymczasowych.

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie uprawdopodobnienia dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym

— Argumenty stron

21 Komisja utrzymuje, że skarga o stwierdzenie nieważności, do której odnosi się niniejszy wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, jest oczywiście niedo-

puszczalna ze względu na fakt, że sporny akt nie jest środkiem wywołującym wiążące skutki prawne, który może naruszać interesy skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną.

22 Komisja wywodzi ponadto, że nawet zakładając, że sporny akt mógłby wywołać takie skutki, nie dotyczyłyby one w żadnym razie skarżącej bezpośrednio.

23 Warunek odnoszący się do bezpośredniego oddziaływania w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE wymaga, by zaskarżane środki wspólnotowe oddziaływały bezpośrednio na sytuację prawną jednostek i nie pozostawiały żadnej swobody uznania ich adresatom zobowiązanym do jego wykonania, które musi następować w sposób czysto automatyczny i wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów wykonawczych.

24 Tymczasem mechanizm wdrożony dyrektywą 98/37 wyróżniają, zdaniem Komisji, w szczególności następujące cechy.

25 Po pierwsze, państwo członkowskie przyjmujące środki na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy 98/37 powinno poinformować o tym Komisję. Według Komisji notyfikowanie tych środków nie ma jednakże charakteru warunku zawieszającego ich skutki. Po ich przyjęciu znajdują one niezwłocznie zastosowanie na terytorium państwa członkowskiego, które je przyjęło.

26 Po drugie, postępowanie przewidziane w dyrektywie 98/37 nie przewiduje żadnego terminu, w którym Komisja powinna zakończyć badanie środka. Według Komisji,

jest ona jedynie zobowiązana do „niezwłocznego" stwierdzenia, czy notyfikowany jej środek jest uzasadniony. Stwierdzenie takie, po konsultacjach przewidzianych w art. 7 ust. 2, możliwe było dopiero od momentu, gdy Komisja dysponowała wszystkimi koniecznymi informacjami technicznymi.

27 Po trzecie, według Komisji, jeśli uzna ona, że środek nie jest uzasadniony, zobowiązana jest po prostu do poinformowania o tym zainteresowane państwo członkowskie w celu wycofania przez to państwo rozpatrywanego środka, jak również zainteresowaną stronę, aby dysponowała ona dodatkową informacją pozwalającą na zaskarżenie środka przed sądem krajowym. Opinia Komisji nie przerywa więc sama w sobie skutków środka krajowego.

28 Po czwarte, Komisja sądzi, że jeśli środek jest uzasadniony, zobowiązana jest ona po prostu do poinformowania o tym zainteresowane państwo członkowskie, jak również wszystkie pozostałe państwa członkowskie, tak by mogły rozważyć konieczność wprowadzenia podobnych środków w celu zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i ochrony zdrowia. Nawet w takim przypadku opinia Komisji nie może więc sama w sobie wywoływać w państwach członkowskich skutków polegających na ograniczeniu handlu przedmiotowymi maszynami.

29 Po piąte, Komisja podnosi, że opinia, na mocy której stwierdza, że środek jest uzasadniony, nie jest publikowana w Dzienniku Urzędowym i nie powoduje uruchomienia pomiędzy państwami członkowskimi żadnego mechanizmu wzajemnego uznawania środka krajowego, do którego odnosi się opinia. Opinia, o której mowa, nie ma więc niezwłocznego zastosowania we wszystkich państwach członkowskich.

30 Skarżąca uważa, że skarga w postępowaniu głównym jest dopuszczalna.

— Ocena sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych

31 Należy zauważyć, mając za podstawę utrwalone orzecznictwo, że o ile prawdą jest, iż kwestia dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym nie powinna co do zasady stanowić przedmiotu badania w ramach postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego, aby nie przesądzać rozstrzygnięcia sprawy, o tyle, aby uznać wniosek o zawieszenie wykonania aktu za dopuszczalny, skarżący musi dowieść istnienia pewnych okoliczności pozwalających uprawdopodobnić dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym, z którą jest związany jej wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, a to celem uniknięcia sytuacji, w której skarżący mógłby, poprzez zastosowanie środka tymczasowego, uzyskać zawieszenie wykonania aktu, którego stwierdzenia nieważności sąd wspólnotowy by następnie odmówił wskutek uznania skargi za niedopuszczalną [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 18 listopada 1999 r. w sprawie C-329/99 P(R) Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, Rec. str. I-8343, pkt 89; postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-37/04 R Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 108].

32 Ze względu na pilny charakter postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego takie badanie dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym jest z konieczności skrótowe (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-300/00 P(R) Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-8797, pkt 35; postanowienie w sprawie Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, pkt 31 powyżej, pkt 109).

33 W ramach rozpoznawania wniosku o zastosowanie środka tymczasowego dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym może być bowiem oceniana tylko prima facie, gdyż celem tego badania jest stwierdzenie, czy skarżąca przedstawiła okoliczności wystarczające, aby uzasadnić a priori wniosek, że dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym nie jest wykluczona. Sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych może uznać ten wniosek za niedopuszczalny jedynie wtedy, gdy zostanie całkowicie wykluczona dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym. W przeciwnym wypadku rozstrzyganie

o dopuszczalności na etapie postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego w sytuacji, gdy nie została ona prima facie całkowicie wykluczona, przesądzałoby o orzeczeniu Sądu w postępowaniu głównym (postanowienia prezesa Sądu z dnia 17 stycznia 2001 r. w sprawie T-342/00 R Petrolessence i SG2R przeciwko Komisji, Rec. str. II-67, pkt 17, z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawach połączonych T-195/01 R i T-207/01 R Government of Gibraltar przeciwko Komisji, Rec. str. II-3915, pkt 47 oraz w sprawie Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, pkt 31 powyżej, pkt 110).

34 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności Komisja utrzymuje zasadniczo, że skarga w postępowaniu głównym jest niedopuszczalna, ponieważ sporny akt jest opinią wydaną przez Komisję, w której wypowiada się ona w sprawie środka krajowego, a zatem akt ten nie stanowi decyzji wywołującej wiążące skutki prawne.

35 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że aktami lub decyzjami mogącymi być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, w rozumieniu art. 230 WE, są jedynie przepisy wywołujące wiążące skutki prawne naruszające interesy skarżących poprzez istotną zmianę ich sytuacji prawnej (wyroki Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9 oraz z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-147/96 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-4723, pkt 25). W celu ustalenia, czy akt wywołuje takie skutki, należy skupić się na jego istocie. Natomiast forma, w jakiej przyjmowane są akty lub decyzje, jest zasadniczo pozbawiona znaczenia w zakresie możliwości ich zaskarżenia w drodze wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności (ww. wyrok w sprawie IBM przeciwko Komisji, pkt 9).

36 W tym względzie należy po pierwsze zauważyć, że akt, o którego zawieszenie wnosi się w niniejszej sprawie, zatytułowany jest przez Komisję „Opinia Komisji".

37 Jednakże należy wskazać, że w art. 7 ust 2 dyrektywy 98/37 nie używa się słowa „opinia" ani terminu równoważnego. Natomiast przewiduje on, że „[w] przypadku gdy po konsultacjach Komisja uzna podjęte środki za uzasadnione, niezwłocznie powiadamia o tym państwo członkowskie, które wystąpiło z inicjatywą, oraz pozostałe państwa członkowskie".

38 Po drugie, należy podkreślić, że Komisja wskazuje, w pkt 1 spornego aktu, że „zobowiązana jest, po konsultacjach z zainteresowanymi stronami, do wypowiedzenia się co do uzasadnionego bądź nieuzasadnionego charakteru takich środków" oraz że „[j]eśli środek zostanie uznany za nieuzasadniony, musi [ona] poinformować o tym państwa członkowskie, aby mogły podjąć wszelkie użyteczne środki względem danej maszyny".

39 W świetle tych okoliczności i uwzględniając systematykę i cel dyrektywy 98/37 należy z jednej strony zauważyć, że wydaje się prima facie, iż Komisja ma obowiązek, a nie jedynie uprawnienie, na mocy przepisów art. 7 dyrektywy 98/37, do wypowiedzenia się w kwestii środka krajowego, który został jej notyfikowany. Należy po pierwsze podkreślić, że wydaje się również prima facie, że Komisja zobowiązana jest wypowiedzieć się nie co do projektu środka, ale co do samego środka krajowego, który po przyjęciu go przez państwo członkowskie powoduje ograniczenie swobodnego przepływu omawianych maszyn.

40 Trzeba ponadto przypomnieć, że na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/37 państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, aby maszyny lub elementy bezpieczeństwa, objęte zakresem zastosowania tej dyrektywy, mogły być wprowadzane do obrotu i oddawane do użytku wyłącznie wówczas, gdy nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób lub, w stosownych przypadkach, zwierząt domowych oraz mieniu.

41 Nie można zatem prima facie wykluczyć, że kiedy Komisja powiadomi państwa członkowskie o akcie, w którym uzna, że maszyny będące przedmiotem środka krajowego zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób oraz, w stosownym przypadku, zwierząt domowych oraz mieniu, i poinformuje o tym pozostałe państwa członkowskie, zgodnie z przepisami art. 7 ust. 2 dyrektywy 98/37, do nich następnie należy, zgodnie z art. 2 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 98/37, podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu wycofania maszyn lub elementów bezpieczeństwa z rynku, zakazanie wprowadzania ich do obrotu i oddawania do użytku lub ograniczenie ich swobodny przepływ.

42 A zatem sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych nie jest w stanie wykluczyć na tym etapie, że stwierdzenie przez Komisję uzasadnionego charakteru krajowego środka przyjętego przez państwo członkowskie na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 98/37 i przekazanie tej informacji pozostałym państwom członkowskim, zgodnie z art. 7 ust. 2 tej dyrektywy, zmienia w istotny sposób sytuację prawną producenta maszyn, których dotyczy akt Komisji, gdyż stoi na przeszkodzie wprowadzaniu ich do obrotu lub oddawaniu do użytku na rynkach państw członkowskich będących adresatami tego aktu. Nie można zatem prima facie wykluczyć, że akt Komisji może wywoływać wiążące skutki prawne dla producentów maszyn, których ten akt dotyczy.

43 Argumentację Komisji należy odrzucić również w pozostałym zakresie.

44 Po pierwsze, Komisja wskazuje bowiem, że „nieprzyjęcie podobnych środków przez państwo członkowskie, w następstwie powiadomienia o opinii Komisji może z pewnością stać się przedmiotem postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na mocy art. 226 traktatu, lecz z tytułu naruszenia właściwych przepisów dyrektywy, a nie naruszenia przywoływanej opinii".

45 Ponieważ w ramach niniejszego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych nie ma potrzeby wypowiadania się odnośnie do podstawy prawnej mogącej uzasadniać ewentualną skargę o stwierdzenie uchybienia, wystarczy wskazać, że Komisja przyznaje w ten sposób, że w następstwie przyjęcia jej opinii obowiązek ciąży na pozostałych państwach członkowskich.

46 Po drugie, należy zauważyć, że z faktu, że nie zachodzi wzajemne uznawanie środków krajowych, zgodnie z twierdzeniami Komisji, wynika prima facie, że to na Komisji ciąży obowiązek przeprowadzenia oceny uzasadnionego charakteru środka krajowego i do niej należy stwierdzenie, po zakończeniu tego badania, czy jest on uzasadniony, częściowo uzasadniony bądź nieuzasadniony.

47 Po trzecie, Komisja twierdzi, że jej opinia nie mogła sama w sobie przerwać skutków środka krajowego, który jej notyfikowano na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 98/37, oraz że to zainteresowane przedsiębiorstwo powinno zwrócić się do sądu krajowego w celu doprowadzenia do wycofania środka. Chociaż prima facie wydaje się, że Komisja nie ma żadnych kompetencji pozwalających jej na orzeczenie nieważności środka krajowego, ponieważ jedynie sąd krajowy dysponuje takim uprawnieniem, Komisja nie może jednak na tym braku kompetencji opierać argumentu służącego wykazaniu braku decyzyjnego charakteru aktu, w którym wypowiada się odnośnie do ważności środka krajowego. Ponadto nie jest prima facie wykluczone, że Komisja również mogłaby wszcząć postępowanie w przedmiocie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko temu państwu, gdyby sporny środek nie został wycofany lub nie została stwierdzona jego nieważność w wyniku jej opinii.

48 W drugiej kolejności należy zbadać, czy skarżąca uprawdopodobniła, że nie jest wykluczone, iż ma legitymację do wniesienia do Sądu, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, skargi o stwierdzenie częściowej nieważności spornego aktu.

49 Komisja utrzymuje bowiem zasadniczo, że z jednej strony to jedynie środki przyjęte, w niniejszym przypadku, przez państwa członkowskie mogą oddziaływać na skarżącą, a po drugie, że państwa członkowskie dysponują swobodnym uznaniem w zakresie wdrożenia spornego aktu.

50 Przesłanka bezpośredniego oddziaływania na skarżącą, jako warunek dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, wymaga, by zaskarżany środek wspólnotowy wywoływał bezpośredni skutek wobec sytuacji prawnej skarżącej i nie pozostawiał żadnej swobody uznania jego adresatom, zobowiązanym do jego wykonania, które musi następować w sposób czysto automatyczny i wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów wykonawczych. Oznacza to, że w przypadku, gdy instytucja kieruje do państwa członkowskiego akt wspólnotowy, jeśli działanie, jakie zobowiązane jest podjąć państwo członkowskie w celu wykonania tego aktu, ma charakter

automatyczny lub jeśli skutki tego aktu narzucają się jednoznacznie, dotyczy on bezpośrednio każdej osoby, na którą ma wpływ to działanie. Jeśli natomiast akt daje państwu członkowskiemu swobodę w podejmowaniu działania albo nie zobowiązuje go do działania w określony sposób, to nie sam akt, lecz działanie lub jego brak ze strony państwa członkowskiego bezpośrednio dotyczy danej osoby (postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie T-137/04 Mayer i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1825, pkt 58 i 59).

51 Fakt, że akt Komisji wymaga krajowych środków wykonawczych, nie wydaje się prima facie oznaczać, po lekturze mających zastosowanie przepisów i w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja, że państwa członkowskie mogą badać konieczność przyjęcia środków podobnych do środka ustanawiającego zakaz, uznanego za uzasadniony przez Komisję. Wydaje się bowiem prima facie, że to Komisja dokonuje oceny konieczności przyjęcia takich środków, przy czym następnie państwa członkowskie mają, jak się wydaje, obowiązek przyjęcia użytecznych środków, których wymaga takie stwierdzenie, to znaczy wycofania maszyn z rynku i zakazania wprowadzania ich do obrotu lub oddawania do użytku, jeśli zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/37.

52 Należy zatem stwierdzić, że nie jest wykluczone, że państwa członkowskie nie dysponują prima facie żadnym zakresem swobody, kiedy są adresatami aktu, w którym Komisja informuje je, na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy 98/37, że krajowy środek ustanawiający zakaz wprowadzania na rynek lub wprowadzania do obrotu pewnych maszyn jest uzasadniony lub jest częściowo uzasadniony. Wydaje się prima facie, że państwa członkowskie będące adresatami mogą jedynie przeszkodzić wprowadzeniu do obrotu lub oddaniu do użytku maszyn, o których mowa w akcie Komisji uznającym środek krajowy za uzasadniony.

53 Należy ponadto odrzucić argumentację Komisji, według której w sytuacji gdy państwo członkowskie nie stwierdzi żadnego niebezpieczeństwa, jeśli chodzi o maszyny znajdujące się na jego terytorium, ponieważ na przykład producent dokonał koniecznych modyfikacji, nie może ono przyjąć środków ograniczających.

Wydaje się bowiem prima facie, że państwo członkowskie nie powinno wycofywać z rynku i uniemożliwiać wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku maszyn, których nie dotyczy akt Komisji.

54 Na koniec tej analizy należy wskazać, że akt Komisji wydaje się prima facie zmuszać państwa członkowskie, do których jest adresowany, do uniemożliwiania wprowadzenia na rynek lub do obrotu maszyn na terytorium państw członkowskich, jak również do wycofywania maszyn obecnych na rynku. Akt Komisji wydaje się więc prima facie zobowiązywać państwa członkowskie do działania w określony sposób i nie pozostawia im prima facie możliwości działania lub niedziałania, jeżeli Komisja uzna, że maszyny mogą zagrażać zdrowiu i bezpieczeństwu osób, zwierząt lub mienia.

55 Nie jest więc prima facie wykluczone, że sporny akt dotyczy skarżącej w sposób bezpośredni.

56 W trzeciej kolejności należy przypomnieć, że inne podmioty niż te, które są adresatami decyzji, mogą twierdzić, iż dotyczy ich ona indywidualnie tylko wtedy, gdy decyzja ta dotyczy ich ze względu na określone cechy, które są im właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia je spośród wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata tej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223).

57 Ponieważ opinia Komisji dotyczy wyraźnie i wyłącznie maszyn produkowanych przez skarżącą, uwzględniając zarządzenie z dnia 27 czerwca 2001 r. uzasadnione

w zakresie dotyczącym z jednej strony pras P40VEI wytworzonych przed 4 sierpnia 2000 r., a z drugiej stron pras P40VE i P50VE, należy stwierdzić, że nie jest wykluczone prima facie, że sporny akt dotyczy jej indywidualnie.

58 Nie jest więc wykluczone prima facie, że sporny akt dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie, a zatem że skarga w postępowaniu głównym jest dopuszczalna.

59 Należy zatem odrzucić argumentację Komisji służącą wykazaniu oczywistej niedopuszczalności skargi w postępowaniu głównym.

60 Dodatkowo należy stwierdzić, że w ramach swojej skargi w postępowaniu głównym skarżąca sformułowała skargę o odszkodowanie na podstawie art. 235 WE i art. 288 ust. 2 WE. Tymczasem na podstawie dowodów, którymi dysponuje sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych, nie istnieje żaden powód, by sądzić, że skarga ta jest niedopuszczalna.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o zastosowanie środków tymczasowych

61 Komisja uważa, że skarżąca nie dostarczyła, w części odnoszącej się do okoliczności faktycznych leżących u podstaw wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, żadnych konkretnych dowodów pozwalających sędziemu orzekającemu w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych na ocenę powagi i nieodwracalnego charakteru szkody, a zatem także pilnego charakteru uzasadniającego przyznanie objętego wnioskiem środka ochronnego w postaci zawieszenia wykonania.

62 Ponadto wniosek nie wykazuje ewentualnego związku przyczynowego pomiędzy podnoszoną szkodą i powoływanymi skutkami spornego aktu.

63 Wniosek nie spełnia zatem przesłanek art. 104 § 2 regulaminu.

64 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 § 1 regulaminu, do którego odsyła art. 104 § 3 tegoż regulaminu, skarga powinna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Informacje te powinny być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozpoznanie sprawy, w danym przypadku bez dodatkowych informacji. W celu zapewnienia pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości najbardziej istotne okoliczności stanu faktycznego i stanu prawnego, na których opiera się skarga, powinny być zawarte, przynajmniej w skrócie, lecz w sposób spójny i zrozumiały, w tekście samej skargi, aby skarga ta była dopuszczalna (zob. postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T-91/04 Just przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-A-395 i II-1801, pkt 35 i przywołane tam orzecznictwo oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2006 r. w sprawie T-171/05 R II Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Zb.Orz. str. II-761, pkt 23).

65 W niniejszym przypadku należy wskazać po pierwsze, że chociaż prawdą jest, że wniosek o zastosowanie środków tymczasowych został sporządzony w sposób zwięzły, to jednak jest zrozumiały i opisuje, nawet jeśli tylko w sposób skrótowy, szkodę, na którą skarżąca została jej zdaniem narażona z powodu spornego aktu.

66 Skarżąca twierdzi bowiem co do zasady, że jeśli państwa członkowskie musiałyby przyjmować na podstawie spornego aktu środki ograniczające lub zakazujące wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku maszyn, których dotyczy ta decyzja, zwiększyłoby to jej trudności finansowe, wpływając nie tylko na sprzedaż tych maszyn, lecz również na całość jej działalności, która mogłaby być zatem poważnie zagrożona.

67 Należy wskazać po drugie, że w zakresie dotyczącym udowodnienia związku przyczynowego pomiędzy podnoszoną szkodą a ewentualnymi skutkami spornego aktu chodzi o kwestię podlegającą ocenie argumentów przedstawionych przez skarżącą co do wykazania warunku odnoszącego się do pilnego charakteru, a nie kwestii dopuszczalności wniosku o zastosowanie środków tymczasowych.

68 Należy zatem stwierdzić, że okoliczności wskazane przez skarżącą w jej wniosku wskazują w wystarczająco jasny i precyzyjny sposób zagrożenie poważną i nieodwracalną szkodą ciążące na niej w związku ze spornym aktem.

69 Należy więc uznać, że wniosek o zastosowanie środków tymczasowych jest dopuszczalny.

Co do istoty sprawy

W przedmiocie fumus boni iuris

— Argumenty stron

70 Zdaniem skarżącej, sporny akt jest pozbawiony wszelkiego uzasadnienia, ponieważ Conseil d'État stwierdziła, orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2002 r., nieważność zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r.

71 W opinii Komisji nieważność zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. została stwierdzona przez Conseil d'État z powodu niezgodności z prawem postępowania,

które doprowadziło do jego wydania, a nie z powodów dotyczących jego treści. Komisja podnosi zasadniczo, że skutkiem tego ciągle do niej należy wypowiedzenie się w kwestii środków przyjętych przez władze francuskie, pomimo wspomnianego stwierdzenia nieważności przez Conseil d'État.

72 Komisja twierdzi, że procedura z art. 7 ust. 2 dyrektywy 98/37 prowadzi w istocie do zapewnienia równoważnego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w całej Wspólnocie. Pozwala ona według Komisji na ostrzeżenie państw członkowskich przed ewentualnymi niebezpieczeństwami wynikającymi ze swobodnego przepływu maszyn, które były już przedmiotem krajowego środka ograniczającego uzasadnionego co do meritum. Uważa ona, że skuteczność tej procedury byłaby zagrożona, gdyby stwierdzenie nieważności wspomnianego środka przez sąd krajowy z powodu wady proceduralnej prowadziło w sposób nieunikniony do uniemożliwienia Komisji sformułowania opinii w sprawie przedmiotowego środka i przekazania jej wszystkim państwom członkowskim.

73 Komisja dodaje, że art. 7 dyrektywy 98/37 nie przyznaje jej zresztą możliwości odstąpienia od wypowiedzenia się, w przypadku gdy pomimo że notyfikowany środek krajowy nie wywiera już skutków, zainteresowane państwo członkowskie nie wycofało notyfikacji, a nawet wezwało później Komisję do wypowiedzenia się.

74 Tymczasem władze francuskie zdaniem Komisji wezwały ją do przyjęcia spornego aktu pismem z dnia 8 kwietnia 2005 r., pomimo wyroku Conseil d'État.

75 Wreszcie Komisja utrzymuje, że orzeczenie sądu krajowego stwierdzające nieważność środka krajowego nie może rozszerzać swych skutków do tego stopnia, aby powodować automatycznie niezgodność z prawem środka wspólnotowego, takiego jak sporny akt, nawet jeśli został on przyjęty w związku ze środkiem krajowym.

— Ocena sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych

76 Należy wskazać, że nieważność zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. została stwierdzona przez Conseil d'État orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2002 r.

77 W przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Komisja, wydaje się, że powody, które doprowadziły do stwierdzenia nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r., mają niewielkie znaczenie.

78 Należy bowiem podkreślić, że władze francuskie nie przyjęły ponownie zarządzenia o treści potwierdzającej oceny zawarte w zarządzeniu z dnia 27 czerwca 2001 r. odnośnie do maszyn produkowanych przez skarżącą, mimo że wydaje się, że na podstawie dowodów zawartych w aktach sprawy nic nie stało na przeszkodzie temu, by niezwłocznie ponownie przyjęły nowy środek w celu zapewnienia ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników mających używać te maszyny, skoro stwierdzenie nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. uzasadnione było wadą proceduralną.

79 Jednakże o ile procedura przewidziana w art. 7 dyrektywy 98/37 zakłada, że krajowy środek został notyfikowany Komisji, zwrócenie się do niej rodzi przypuszczenie, prima facie, że środek ten ciągle istnieje w chwili, gdy Komisja się wypowiada.

80 Przedmiotem postępowania przewidzianego przez dyrektywę 98/37 jest bowiem prima facie wypowiedzenie się w kwestii zasadności środka krajowego, co zakłada istnienie tego środka.

81 Komisja nie powinna, prima facie, zasłaniać się powodami, które skłoniły sąd krajowy do stwierdzenia nieważności decyzji, przy rozstrzyganiu, czy ten środek ciągle istnieje, czy też nie. Ponadto nie można wykluczyć, że w braku wady

proceduralnej, która doprowadziła Conseil d'État do stwierdzenia nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r., jego treść byłaby inna lub że zarządzenie to byłoby również niezgodne z prawem ze względu na jego istotę, niezależnie od wady proceduralnej. Ponadto taka sytuacja, przez którą Komisja zlekceważyłaby powagę rzeczy osądzonej orzeczenia sądu krajowego, tworzyłaby, prima facie, stan niepewności prawnej, do którego nie można dopuścić.

82 Zresztą fakt notyfikacji zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. nie może, prima facie, wystarczyć do utrzymania tego zarządzenia lub jego brzmienia po stwierdzeniu jego nieważności. Wydaje się bowiem, że Komisja nie wypowiada się w kwestii notyfikacji środka, ale środka jako takiego.

83 Ponadto na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 98/37 państwa członkowskie nie mogą zakazać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku na ich terytoriach maszyn i urządzeń zabezpieczających, które są zgodne z wymogami tej dyrektywy.

84 W niniejszym przypadku, po stwierdzeniu nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. i w związku z nieprzyjęciem przez władze francuskie żadnego innego środka, wydaje się, że należy uznać wytworzone maszyny za spełniające wymogi dyrektywy 98/37 w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej dyrektywy, a zatem korzystają one z domniemania zgodności na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 98/37. W rezultacie państwa członkowskie prima facie nie mogą zakazać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania ich do obrotu i oddawania do użytku na ich terytoriach.

85 Tymczasem wydaje się prima facie, że sporny akt nakłada na państwa członkowskie obowiązek uniemożliwiania wprowadzania ich do obrotu i oddawania do użytku w braku jakiegokolwiek krajowego środka ochronnego przyjętego w ramach procedury z art. 7 dyrektywy 98/37, co wydaje się prima facie sprzeczne z ustanowionym przez nią systemem.

86 Ponadto uzasadnienie spornego aktu wydaje się oczywiście niewystarczające do zapewnienia ścisłej i prawidłowej informacji dla jego adresatów.

87 Sporny akt w żaden sposób nie odnosi się do stwierdzenia przez Conseil d'État nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. Takie zaniechanie sprawia jednoznaczne wrażenie, że środek, co do którego Komisja wypowiedziała się we wrześniu 2006 r., ciągle obowiązuje we Francji, podczas gdy z powodu stwierdzenia nieważności przez Conseil d'État w dniu 4 grudnia 2002 r. uważany jest za niebyły.

88 Wreszcie należy podkreślić, że fakt, że władze francuskie zwróciły się w 2005 r. do Komisji o wydanie opinii, nie wydaje się prima facie móc upoważniać Komisji do lekceważenia orzeczenia Conseil d'État i skutków, jakie wywiera ono w odniesieniu do aktu uzasadniającego zwrócenie się do niej zgodnie z dyrektywą 98/37. Wspomniany wniosek władz francuskich prowadzi ponadto do postawienia sobie pytania co do powodów, które doprowadziły Komisję do przyjęcia spornego aktu ponad pięć lat po notyfikowaniu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r., podczas gdy nieważność tego zarządzenia została cztery lata wcześniej stwierdzona przez Conseil d'État.

89 Wydaje się bowiem prima facie wynikać z pisma skierowanego przez władze francuskie do Komisji w dniu 8 kwietnia 2005 r., że ich wniosek był zasadniczo uzasadniony chęcią otrzymania ze strony Komisji decyzji w celu zabezpieczenia ich obrony w ramach postępowania odszkodowawczego wszczętego przeciwko nim przez skarżącą.

90 Powody związane z bezpieczeństwem i zdrowiem pracowników, powoływane zarówno przez Komisję w ramach niniejszego postępowania, jak i przez władze francuskie we wspomnianym piśmie, wydają się w istocie mało zrozumiałe. Otóż z jednej strony Komisji potrzebnych było ponad pięć lat na wydanie decyzji, co wydaje się być niezgodne z takim celem wymagającym raczej środków pilnych.

Z drugiej strony władze francuskie nie wydały ponownie środka ustanawiającego zakaz w stosunku do maszyn skarżącej, mimo że stwierdzenie nieważności zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. uzasadnione było wadą proceduralną, a zatem zakładając, że środek był konieczny, wydaje się, że nic nie stało na przeszkodzie, by przyjęły go niezwłocznie celem zapewnienia ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników mających używać te maszyny.

91 Należy także podkreślić, że skarżąca podniosła podczas rozprawy, czemu Komisja nie zaprzeczyła, że maszyny, które zostały zbadane przez władze francuskie i uznane przez nie za zagrażające zdrowiu i bezpieczeństwu osób, były przedmiotem modyfikacji ze strony francuskiego przedsiębiorstwa, które je kupiło, oraz że stwierdzone nieprawidłowości w funkcjonowaniu nie występowały w maszynach w chwili ich sprzedaży przez skarżącą.

92 Ta argumentacja skarżącej, która również nie wydaje się być prima facie całkowicie pozbawiona uzasadnienia, jeśli chodzi o ocenę adekwatności stwierdzeń Komisji wynikających ze spornego aktu, wymaga zbadania, które nie może być na tym etapie przeprowadzone przez sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

93 W świetle powyższego, argumenty dotyczące stanu faktycznego i prawnego przedstawione przez skarżącą w ramach jej pierwszego zarzutu, uwzględniając dowody, którymi dysponuje sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych, rodzą bardzo poważne wątpliwości odnośnie do zgodności z prawem spornego aktu. W tych okolicznościach nie można odrzucić niniejszego wniosku z powodu braku fumus boni iuris i należy zbadać, czy spełnia on warunek pilnego charakteru.

W przedmiocie pilnego charakteru

— Argumenty stron

94 W swoim wniosku skarżąca zasadniczo ograniczyła się do twierdzenia, że sporny akt mógłby w poważny sposób zagrozić prowadzonej przez nią działalności lub nawet uniemożliwić jej kontynuowanie. Utrzymuje ona zasadniczo w tym względzie, że oprócz pośredniej i bezpośredniej szkody finansowej, którą już poniosła z powodu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r., mogłaby ona stanąć w obliczu znacznego lub nawet zgubnego pogorszenia swojej sytuacji finansowej, jeśli państwa członkowskie przyjęłyby, na podstawie spornego aktu, środki zakazujące wprowadzania do obrotu lub do użytku maszyn, o których mowa w tej decyzji.

95 Podczas rozprawy skarżąca uściśliła zasadniczo, że nie tylko wpłynęłoby to na sprzedaż pras, których dotyczy sporny akt, lecz że ponadto w takiej sytuacji reputacja jej maszyn byłaby poważnie zagrożona, co mając na względzie fakt, że chodzi o małe przedsiębiorstwo, mogłoby w znaczący sposób wpłynąć na całość jego działalności i w rezultacie doprowadzić do jego upadłości, zważywszy na jego obecną sytuację finansową.

96 Podczas rozprawy skarżąca wskazała również, że narażałaby się na ryzyko konieczności stawienia czoła powództwom odszkodowawczym ze strony swoich klientów z powodu podnoszonej niezgodności zakupionych przez nich maszyn.

97 Podczas tejże rozprawy skarżąca została wezwana do przedstawienia informacji uzupełniających w przedmiocie wysokości swojego obrotu i sprzedaży w poszczególnych państwach członkowskich, w których prowadzi działalność.

98 Na podstawie danych, które skarżąca przedstawiła do wiadomości sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych pismem złożonym w sekretariacie w dniu 9 marca 2007 r., obrót odnoszący się do pras produkowanych przez skarżącą zmniejszył się z 2 599 943,18 EUR za rok 2000 do 796 918,25 EUR za rok 2006, podczas gdy cały obrót przedsiębiorstwa zmniejszył się z 7 188 804,58 EUR za rok 2000 do 4 188 829,20 EUR za rok 2006.

99 Skarżąca wyjaśnia ponadto, że spadek jej obrotu zmusił ją do odwołania się do zwiększonego finansowania i linii kredytowych w bankach, a jej zadłużenie wzrosło z 1 679 788 EUR w roku 2000 do 2 686 237 EUR na koniec roku 2005. Do zadłużenia doliczają się dopłaty wspólników w wysokości 200 000 EUR wpłacone w pierwszych miesiącach 2006 r.

100 Uwzględniając zatem obecną sytuację, dalszy spadek obrotów spółki mógłby, według skarżącej, skłonić jej wierzycieli, a w szczególności banki, do cofnięcia kredytów, co pociągnęłoby za sobą jej upadłość.

101 Skarżąca sądzi ponadto zasadniczo, że utrzymanie spornego aktu wpłynęłoby na jej pozycję konkurencyjną, a wynikła z tego szkoda nie mogłaby zostać odpowiednio zrekompensowana odszkodowaniami uzyskanymi w wyniku postępowania sądowego, podczas gdy środek w postaci zawieszenia wykonania mógłby pozwolić na uniknięcie takich skutków na rynku.

102 Komisja uważa zasadniczo, że skarżąca nie wykazała, że grozi jej poważna i nieodwracalna szkoda z powodu spornego aktu.

103 Na wstępie należy podnieść, że Komisja twierdzi, w związku z dopuszczalnością wniosku o zawieszenie wykonania, że skarżąca nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy powoływaną szkodą a ewentualnymi skutkami spornego aktu. Komisja utrzymuje, że ewentualna szkoda, którą mogła ponieść skarżąca, nie mogła w rzeczywistości wynikać ze spornego aktu, ale ze środków przyjętych w danym wypadku przez państwa członkowskie w następstwie tego aktu Komisji.

104 Ponadto po pierwsze Komisja podnosi, że szkoda ekonomiczna powoływana przez skarżącą jest czysto hipotetyczna, ponieważ nie wykazała ona, że środki wykonawcze zostały przyjęte — lub właśnie miały być przyjęte — przez państwa członkowskie w następstwie przyjęcia spornego aktu przez Komisję.

105 Ponadto Komisja twierdzi, że zakładając, że takie środki zostały przyjęte, mogłaby z nich dla skarżącej wyniknąć jedynie szkoda o charakterze finansowym, którą z definicji można naprawić.

106 Po drugie Komisja zasadniczo utrzymuje, że informacje dostarczone przez skarżącą nie stanowią dowodu na poniesienie przez nią poważnej i nieodwracalnej szkody.

107 W pierwszym rzędzie Komisja utrzymuje, że nie jest w stanie wiedzieć, ile typów i jakie typy pras zostały przez skarżącą wytworzone i sprzedane w ostatnich latach, lecz że na podstawie informacji, które mogła zebrać przez Internet, aktualnie wytwarza ona i sprzedaje co najmniej 17 typów pras, z czego jedynie trzech dotyczy zarządzenie z dnia 27 czerwca 2001 r., a co za tym idzie, sporny akt.

108 W drugim rzędzie dane dostarczone przez skarżącą odnoszą się, według Komisji, jedynie do jej całkowitego obrotu oraz do jej obrotu w sektorze pras za okres od 2000 r. do 2006 r. i dotyczą zatem jedynie sytuacji ekonomicznej z okresu przed wydaniem spornego aktu i nie odzwierciedlają jego skutków.

109 W trzecim rzędzie Komisja uważa zasadniczo, że dane odnoszące się do 2006 r. nie pozwalają na określenie skutków, jakie sporny akt miałby wywierać na wielkość obrotu w sektorze pras pomiędzy chwilą wydania spornego aktu a początkiem 2007 r.

110 W czwartym rzędzie Komisja uważa, że dane odnoszące się do wielkości obrotu skarżącej w sektorze pras odnoszą się bez rozróżnienia do wszystkich typów pras wytwarzanych i sprzedawanych przez nią. Skarżąca nie dostarcza żadnych danych dotyczących szczególnej zmiany w obrotach wynikającej ze sprzedaży trzech typów pras, które były przedmiotem krajowego środka ustanawiającego zakaz i spornego aktu. Nie dostarczyła więc dowodu na ewentualne zmniejszenie obrotu związanego z tymi typami pras, których dotyczy sporna decyzja.

111 W piątym rzędzie według Komisji zmiany w całkowitym obrocie skarżącej nie odzwierciedlają zmian jej obrotu w sektorze pras.

112 W szóstym rzędzie Komisja podnosi, że stopniowe zmniejszanie się obrotu całego sektora pras (2 599 943,18 EUR w 2000 r., 796 918,25 EUR w 2006 r.), z wyjątkiem lat 2003–2004, kiedy obrót ten wzrósł, niekoniecznie odzwierciedla zmiany wielkości obrotu w sektorze pras w niektórych państwach członkowskich. Otóż według Komisji pomimo zmniejszenia się wielkości obrotu w całym sektorze pras pomiędzy 2005 a 2006 r. (z 1 059 064,37 do 796 918,25 EUR), wielkość obrotu

w sektorze wyraźnie wzrosła na rynku niemieckim (z 262 512,07 do 333 812,75 EUR), fińskim (z 36 150,00 do 50 025,00 EUR), portugalskim (z 31 531,50 do 49 845,00 EUR) i polskim (z 0 do 33 320,00 EUR).

113 W siódmym rzędzie dostarczone dane nie stanowią, według Komisji, żadnego dowodu na istnienie związku pomiędzy z jednej strony zmianami wielkości obrotu w całym sektorze pras i zmianami wielkości obrotu na rynku francuskim, a z drugiej strony — między tymi ostatnimi a zmianami wielkości obrotu w każdym z pozostałych państw członkowskich.

114 W ósmym rzędzie Komisja zasadniczo zarzuca skarżącej, że nie przedstawiła żadnej wskazówki pozwalającej na ocenę, na jakiej podstawie obliczyła ona zmniejszenie obrotu, jakiego miała doświadczyć z powodu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r.

115 W dziewiątym rzędzie Komisja utrzymuje, że skarżąca nie dostarczyła żadnych danych dotyczących definicji przedmiotowego rynku i posiadanych przez nią udziałów w rynku, zarówno globalnie, jak i w poszczególnych państwach członkowskich, przed wydaniem i po wydaniu spornego aktu. A wobec braku jakiegokolwiek dowodu odnoszącego się do charakterystyki rynku pras i udziałów w rynku posiadanych przez skarżącą w tym sektorze, dane dostarczone przez nią co do jej obrotu całkowitego i obrotu w sektorze pras są, według Komisji, pozbawione wszelkiego znaczenia. W szczególności nie pozwalają one na określenie, czy i w jakim zakresie stopniowe zmniejszanie się wielkości obrotu skarżącej odzwierciedlało zmiany na omawianym rynku lub czy mogło wynikać z innych czynników.

116 Komisja stwierdza, podsumowując, że żadne dane dostarczone przez skarżącą nie pozwalają na wykazanie, po pierwsze, czy i w jakim zakresie zmniejszenie całkowitej wielkości obrotu skarżącej i zmniejszenie wielkości obrotu skarżącej w sektorze pras w latach 2000–2006 są bezpośrednią konsekwencją zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. i spornego aktu, a po drugie, jakie są konsekwencje spornego aktu.

117 Po trzecie, Komisja podnosi, że sporny akt, a tym samym ewentualne środki krajowe będące następstwem tej decyzji, dotyczą jedynie 3 z 17 typów pras obecnie produkowanych i sprzedawanych przez skarżącą. Sporny akt nie wpływa więc na działalność skarżącej w zakresie dotyczącym innych wytwarzanych przez nią maszyn.

118 Według Komisji, w braku szerszych informacji, zakładając nawet, że przyjęcie krajowych środków ustanawiających zakaz jest automatyczną i natychmiastową konsekwencją notyfikowania spornego aktu państwom członkowskim, skarżąca nadal nie wykazała, jaki wpływ mogłyby mieć takie środki na wielkość jej obrotu, skoro środki te dotyczą jedynie 3 z 17 typów maszyn. Skarżąca nie wykazała również, że takie środki automatycznie pociągną za sobą spadek całkowitej wielkości jej obrotów, niewątpliwe cofnięcie kredytów bankowych i wreszcie jej upadłość.

119 Po czwarte, Komisja uważa zasadniczo, że mała gorliwość, z jaką skarżąca złożyła wniosek o zawieszenie wykonania, wskazuje na brak nieuchronności wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody. Skarżąca, poinformowana w dniu 11 października 2006 r. o wydaniu przez Komisję spornego aktu, wniosła skargę w postępowaniu głównym dopiero w dniu 6 grudnia 2006 r., a wniosek o zastosowanie środków tymczasowych dopiero 18 stycznia 2007 r.

120 Po piąte, co się tyczy ewentualnej przewagi mającej wynikać ze spornego aktu dla konkurentów skarżącej, Komisja utrzymuje, że z pewnością nie można wykluczyć, że skarżąca ponosi albo że grozi jej poniesienie skutków ekonomicznych z powodu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. lub spornego aktu, ale zakładając, że takie skutki są bezpośrednią konsekwencją spornego aktu, a nie zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. lub naruszenia przez podmioty gospodarcze środków krajowych przyjętych w następstwie spornego aktu, skutki te wpływają jedynie na sytuację faktyczną skarżącej, a nie na jej sytuację prawną.

— Ocena sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych

121 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego z powołaniem się na pilny charakter powinien być oceniany pod kątem konieczności orzekania tymczasowo, celem uniknięcia poniesienia przez stronę wnoszącą o zastosowanie środka poważnej i nieodwracalnej szkody (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-303/04 R European Dynamics przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3889, pkt 65 i powołane tam orzecznictwo).

122 O ile poza wyjątkowymi okolicznościami szkoda o charakterze materialnym nie może być postrzegana jako nieodwracalna lub nawet trudno dająca się naprawić z uwagi na fakt, iż może ona zostać finansowo skompensowana w późniejszym okresie, o tyle zastosowanie środka tymczasowego jest uzasadnione, jeżeli okaże się, że brak takiego środka spowodowałby, że strona skarżąca znalazłaby się w sytuacji, która mogłaby zagrozić jej bytowi przed zapadnięciem orzeczenia kończącego postępowanie główne (postanowienie prezesa Sądu z dnia 3 grudnia 2002 r. w sprawie T-181/02 R Neue Erba Lautex przeciwko Komisji, Rec. str. II-5081, pkt 84).

123 Strona, która powołuje się na poważną i nieodwracalną szkodę, zobowiązana jest do wykazania jej istnienia (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-278/00 R Grecja przeciwko Komisji, Rec. str. I-8787, pkt 14).

Nieuchronność szkody nie musi być wykazana z całkowitą pewnością, wystarczy jednak — w szczególności gdy powstanie szkody uzależnione jest od zaistnienia kilku czynników — by była ona przewidywalna z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa (postanowienia w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 19 powyżej, pkt 38 oraz prezesa Sądu z dnia 15 lipca 1998 r. w sprawie T-73/98 R Prayon-Rupel przeciwko Komisji, Rec. str. I-2769, pkt 38).

124 Po pierwsze, co się tyczy związku przyczynowego pomiędzy powoływaną przez skarżącą szkodą i ewentualnymi skutkami spornego aktu, należy przypomnieć, że jak to już stwierdzono w pkt 54 powyżej, sporny akt wydaje się prima facie zmuszać państwa członkowskie, do których jest on skierowany, do uniemożliwiania wprowadzania na rynek i do obrotu maszyn skarżącej na terytorium państw członkowskich, jak również do wycofania maszyn obecnych na rynku, oraz wydaje się, że prima facie nie pozostawia państwom członkowskim możliwości wyboru, czy działać, czy nie działać, lecz przeciwnie, zmusza je do działania w określony sposób.

125 W konsekwencji szkoda, której niebezpieczeństwo powstania podnosi skarżąca, czyli negatywny wpływ na sprzedaż maszyn, których dotyczy sporny akt, oraz na jej reputację, który może odbić się na jej całkowitym obrocie, co z kolei może doprowadzić do jej upadłości, nie wynika ze środków krajowych, które jedynie wdrażają ten akt na terytorium poszczególnych państw członkowskich, lecz z samego spornego aktu, który wymaga prima facie, by takie środki zostały przyjęte.

126 Należy ponadto odrzucić od razu argumentację Komisji polegającą na twierdzeniu, że w każdym razie nie zostało wykazane, że państwa członkowskie do chwili obecnej przyjęły takie środki.

127 W istocie, ponieważ przedmiotem wniosku o zastosowanie środków tymczasowych jest, ściśle mówiąc, zapobieżenie przyjęciu wspomnianych powyżej środków przez państwa członkowskie, zakładając, że są spełnione warunki przyznania takich środków tymczasowych, nie można czekać na wydanie takich środków, aby orzec zawieszenie spornego aktu.

128 Po drugie, należy stwierdzić, że dane dostarczone przez skarżącą potwierdzają stopniowy, poważny spadek całkowitych obrotów, jak również w szczególności obrotów w sektorze pras w latach 2000–2006. Nie wydaje się, by wyjątek, jaki stanowią lata 2004 i 2006, i niektóre wyniki w konkretnych państwach mogły podważać tę tendencję. Należy stwierdzić, że spadek ten wynosi 42% w ciągu 7 lat, jeśli chodzi o całkowity obrót, i 70%, jeśli chodzi o sam sektor pras.

129 Dane przedstawione przez skarżącą dotyczące jej pasywów również uwidaczniają poważny wzrost jej zadłużenia w bankach, wynoszącego ponad 2 600 000 EUR na koniec 2005 r.

130 Skarżąca podnosi zasadniczo, że pogłębienie jej obecnych trudności finansowych mogłoby się dla niej okazać zgubne. Pogłębienie to mogłoby wynikać po pierwsze z zakazu wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku maszyn, o których mowa w spornym akcie, a po drugie z naruszenia jej reputacji handlowej i reputacji jej maszyn, które mogłoby wyniknąć z takiego środka ustanawiającego zakaz, co mogłoby wpłynąć na jej całkowity obrót.

131 Należy przede wszystkim wskazać, że wdrożenie spornego aktu mogłoby prowadzić do zapobieżenia sprzedaży typów maszyn, których dotyczy sporna decyzja, we wszystkich państwach członkowskich. Wynikające z tego znaczące pogorszenie się sytuacji finansowej w sektorze pras wydaje się zatem wykazane z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa

132 Jednakże wielkość obrotu osiągnięta przez skarżącą w sektorze pras obecnie stanowi tylko nieco mniej niż 20% całkowitej wielkości jej obrotu.

133 Należy zatem zbadać zasadność argumentacji skarżącej dotyczącej możliwego naruszenia jej reputacji handlowej, które mogło wyniknąć ze spornego aktu i wpłynąć na całość jej działalności.

134 Należy przede wszystkim stwierdzić, że orzecznictwo odnoszące się do naruszenia reputacji handlowej przedsiębiorstwa wykluczonego z przetargu i odrzucające tezę, zgodnie z którą naruszenie takie stanowi poważną i nieodwracalną szkodę (postanowienia prezesa Sądu z dnia 20 września 2005 r. w sprawie T-195/05 R Deloitte Business Advisory przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3485, pkt 126 oraz w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, pkt 121 powyżej, pkt 82), nie wydaje się właściwe do oceny naruszenia reputacji, jakie może mieć miejsce w niniejszej sprawie. Fakt nieotrzymania zamówienia publicznego nie może bowiem być porównywany z faktem uznania części produktów za niebezpieczne dla zdrowia i bezpieczeństwa osób.

135 Należy w tym względzie wskazać, że naruszenie reputacji przedsiębiorstwa, którego maszyny posiadają oznakowanie zgodności CE, a których bezpieczeństwo jest podważane w braku jakiegokolwiek środka krajowego ustanawiającego zakaz na mocy dyrektywy 98/37, zostało uznane przez Trybunał za zdarzenie wyrządzające szkodę (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 17 kwietnia 2007 r. w sprawie C-470/03 AGM-COS.MET,Zb.Orz. str. I-2749, pkt 61–65).

136 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że decyzja Komisji mająca na celu prima facie narzucenie wszystkim państwom członkowskim przyjęcia środków ograniczających wymianę handlową, w tym przypadku środków ustanawiających zakaz wprowadzania na rynek i do obrotu wspomnianych maszyn z powodu ryzyka generowanego przez te maszyny dla zdrowia i bezpieczeństwa osób, może naruszać reputację przedsiębiorstwa produkującego te maszyny.

137 Takie naruszenie winno zatem zostać uznane za zdarzenie wyrządzające szkodę.

138 Należy również w niniejszym przypadku wziąć pod uwagę fakt, że sporny akt nie wspomina ani o tym, że została stwierdzona przez Conseil d'État nieważność pierwotnego środka krajowego, to znaczy zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r., ani że w następstwie tego stwierdzenia nieważności władze francuskie nie przyjęły żadnego nowego środka.

139 Mając na względzie szczególne okoliczności niniejszego przypadku, a w szczególności fakt, że skarżąca jest małym przedsiębiorstwem, prowadzącym ograniczoną i wyspecjalizowaną produkcję — pras hydraulicznych i maszyn przemysłowych przeznaczonych do cięcia i dziurkowania części metalowych — należy stwierdzić, że w sposób wystarczający pod względem prawnym zostało wykazane, że sporny akt, podważający we wszystkich państwach członkowskich bezpieczeństwo niektórych maszyn przez nią produkowanych, może naruszać jej reputację względem całości jej produkcji.

140 Nie można zatem przyjąć argumentacji Komisji służącej twierdzeniu, że sporny akt mógł wpłynąć jedynie na część produkcji skarżącej.

141 Należy zatem zbadać, czy szkoda taka jest w niniejszym wypadku poważna i trudna do naprawienia przez skarżącą.

142 Przede wszystkim tego rodzaju naruszenie reputacji handlowej przedsiębiorstwa i reputacji bezpieczeństwa jego produktów wyrządza szkodę, która z racji trudności w ocenie jej wysokości jest trudna do naprawienia.

143 Mając na względzie okoliczności niniejszego przypadku i fakt, że skarżąca prowadzi ograniczoną i wyspecjalizowaną produkcję, taka szkoda może zostać ponadto uznana za poważną, jeśli naruszenie takie może, z powodu spornego aktu, wywierać skutki we wszystkich państwach członkowskich, a w konsekwencji na wszystkich rynkach, na których działa skarżąca, a nie tylko na jednym z nich.

144 Następnie zważywszy z jednej strony fakt, że chodzi o małe przedsiębiorstwo, a z drugiej strony obecną sytuację finansową skarżącej, takie naruszenie jej reputacji może pociągać za sobą niemożliwe do naprawienia skutki dla produkcji, zarówno w sektorze pras, jak i w innych sektorach jej działalności, które również związane są z obrabiarkami, a w konsekwencji co do jej globalnej sytuacji finansowej. Zatem ryzyko, że zostałaby szybko doprowadzona do upadłości, nie wydaje się czysto hipotetyczne, lecz przeciwnie, można je przewidzieć z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa

145 Wreszcie nie można wykluczyć, że skarżąca naraża się, jak utrzymuje, na powództwa odszkodowawcze ze strony nabywców, jeśli zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 98/37 zakupione przez nich maszyny miały zostać wycofane z rynku. Pomijając fakt, że takie środki również narażają reputację handlową skarżącej wobec nabywców, takie powództwa z dużą dozą prawdopodobieństwa pogorszyłyby sytuację finansową skarżącej, a zatem przyczyniłyby się do wyrządzenia skarżącej poważnej i nieodwracalnej szkody, na którą się powołuje.

146 Mając na względzie szczególne okoliczności niniejszego przypadku, należy stwierdzić, uwzględniając wszystkie te okoliczności, że wykonanie spornego aktu może wyrządzić skarżącej poważną i nieodwracalną szkodę, zagrażając jej egzystencji, a zatem pilny charakter wnioskowanych przez nią środków wydaje się niezaprzeczalny (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 kwietnia 1999 r. w sprawie T-44/98 R II Emesa Sugar przeciwko Komisji, Rec. str. II-1427, pkt 131).

147 Należy podkreślić w tym względzie, że pilny charakter wniosku, na który może powoływać się skarżąca, powinien tym bardziej być uznany przez sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych i że jak to wynika z punktów 76–93 powyżej, przedstawione przez skarżącą argumenty co do okoliczności faktycznych i prawnych wydają się szczególnie poważne (zob. podobnie postanowienie w sprawie Austria przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 110 oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2006 r. w sprawie T-114/06 R Globe przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2627, pkt 140).

148 W tych okolicznościach pozostałe argumenty Komisji mające kwestionować wystąpienie poważnej i nieodwracalnej szkody grożącej skarżącej nie mają już racji bytu.

149 Po pierwsze należy odrzucić zarzuty Komisji, według których dane dostarczone przez skarżącą nie pozwalają na udowodnienie występowania ryzyka poważnej i nieodwracalnej szkody.

150 W tym względzie argumentacja Komisji, zgodnie z którą szkody nie można oceniać całościowo, lecz jedynie względem maszyn, których dotyczy sporny akt, nie ma racji bytu. Naruszenie reputacji handlowej, czego ofiarą może stać się w niniejszej sprawie skarżąca, może bowiem negatywnie wpłynąć na całość jej sprzedaży, a zatem zagrozić nie tylko sektorowi pras, ale całej jej działalności.

151 Nie można ponadto zarzucać skarżącej, że dostarczyła danych jedynie odnoszących się do przeszłości, w niniejszym wypadku do lat 2000–2006 włącznie. Dane te pozwalają sędziemu orzekającemu w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych ocenić zmianę sytuacji finansowej skarżącej i zasadność jej twierdzeń odnoszących się do ponoszonego przez nią ryzyka finansowego, w przypadku gdyby

decyzja Komisji przełożyła się w państwach członkowskich na środki ustanawiające zakaz sprzedaży omawianych maszyn i wycofanie tych, które są w użytku.

152 Ponadto brak danych odnoszących się do skutków dotyczących sprzedaży maszyn, których dotyczy sporny akt, po jego wydaniu nie może być zarzucany skarżącej, skoro po pierwsze, zostało wykazane, że sporny akt nie jest publikowany w Dzienniku Urzędowym, a zatem jej klienci nie mogą być świadomi jego istnienia dopóki państwa członkowskie nie wdrożą go, a po drugie, zostało również udowodnione, że państwa członkowskie nie przyjęły jeszcze środków tym zakresie.

153 Ponadto niewskazanie sposobu obliczania wysokości szkody wynikającej z przyjęcia przez Republikę Francuską zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. wydaje się nie mieć wpływu na kwestię oceny, czy w ramach niniejszej sprawy wykazany został pilny charakter wniosku, jako że wycena przez skarżącą jej ewentualnej szkody za lata 2000–2006 nie jest warunkiem koniecznym do orzeczenia zawieszenia wykonania spornego aktu, ponieważ kwestia ta związana jest w istocie z pozwem o odszkodowanie wniesionym przez skarżącą do sądu francuskiego.

154 Wreszcie brak wskazówek odnoszących się do udziałów skarżącej w rynku nie może sam w sobie pozbawić znaczenia dostarczonych przez nią danych dotyczących jej sytuacji finansowej. Mając na względzie jej stopniowe pogarszanie się i ryzyko, które niesie za sobą decyzja mogąca wpływać na reputację jej produktów, fakt, czy jej udziały w rynku są duże, czy też nie, wydaje się być pozbawiony znaczenia.

155 Po drugie należy odrzucić argumentację Komisji, według której skarżąca, nie wnosząc w krótszym terminie skargi w postępowaniu głównym przed Sądem

i niniejszego wniosku do sędziego orzekającego w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych, wykazała przez swoją postawę, że nie jest spełnione kryterium pilnego charakteru.

156 Należy przede wszystkim wskazać, że skarga w postępowaniu głównym została wniesiona w dwumiesięcznym terminie przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE.

157 Należy następnie wskazać, że nie jest przewidziany żaden termin na złożenie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych do sędziego właściwego w tym zakresie.

158 Chociaż prawdą jest, że sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych może dokonać oceny, mając na względzie okoliczności danego przypadku, momentu, w którym został wniesiony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, kiedy orzeka co do pilnego charakteru (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-288/02 R AIT przeciwko Komisji, Rec. str. II-2885, pkt 17), należy stwierdzić, że skarga w postępowaniu głównym została wniesiona w dniu 6 grudnia 2006 r., podczas gdy niniejszy wniosek został zarejestrowany w sekretariacie w dniu 18 stycznia 2007 r. Okres pomiędzy złożeniem skargi w postępowaniu głównym a złożeniem wniosku o zastosowanie środków tymczasowych nie może być uznany, w niniejszym przypadku, za nadmiernie długi i nie wskazuje na brak pilnego charakteru wspomnianego wniosku.

159 Po trzecie, w tych okolicznościach nie ma potrzeby wypowiadać się, w ramach oceny poważnej i nieodwracalnej szkody, odnośnie do twierdzeń skarżącej dotyczących naruszenia jej pozycji konkurencyjnej, które podnosi w każdym razie jedynie pomocniczo i tylko w informacjach uzupełniających przedstawionych sędziemu orzekającemu w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych w następstwie rozprawy.

160 Podsumowując, należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku został spełniony warunek pilnego charakteru.

W przedmiocie wyważenia wchodzących w grę interesów

161 Komisja twierdzi zasadniczo, że wchodzące w grę interesy przeważają na korzyść odrzucenia wniosku o zawieszenie wykonania, ponieważ interes wspólnotowy, by został zapewniony równoważny stopień ochrony zdrowia i bezpieczeństwa we wszystkich państwach członkowskich, powinien w każdym razie przeważać nad indywidualnym interesem skarżącej.

162 Otóż według Komisji sporny akt ma na celu zapewnienie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, które miały zostać zagrożone przez maszyny, o których mówi sporny akt.

163 Należy jednak stwierdzić, że wydanie spornego aktu zajęło Komisji ponad pięć lat, mimo że ciążący na niej obowiązek zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników uzasadniał szybsze działania z jej strony.

164 Jedynym wyjaśnieniem, którego mogła ona udzielić w tym przedmiocie podczas rozprawy, jest fakt, że musiała ona wszcząć postępowanie w celu wybrania biegłego do zbadania maszyn skarżącej i że to postępowanie okazało się dłuższe niż przewidywano.

165 Po pierwsze, Komisja nie udowodniła tych twierdzeń. Po drugie, bardzo mało prawdopodobne wydaje się, by Komisji ponad pięć lat zajął wybór biegłego, otrzymanie jego raportu i wydanie opinii w ramach postępowania mającego na celu przyjęcie środków ochronnych, w przypadku gdy maszyny mogły zagrażać życiu i zdrowiu osób.

166 Co więcej, należy przypomnieć, że sporny akt został ostatecznie wydany przez Komisję dopiero po tym, jak władze francuskie zwróciły się do niej z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie notyfikowanych przez nie środków, co miało im umożliwić obronę w ramach postępowania wszczętego przed francuskimi sądami.

167 Ponadto Komisja nie zaprzeczyła twierdzeniom skarżącej, według których po przyjęciu zarządzenia z dnia 27 czerwca 2001 r. nie było żadnego wypadku, a nieważność jedynych środków przyjętych w tym zakresie przez władze francuskie została stwierdzona przez Conseil d'État w 2002 r., a po tym stwierdzeniu nieważności nie zostały przyjęte żadne nowe środki.

168 Na koniec należy uwzględnić fakt, że argumenty co do faktów i co do prawa przedstawione przez skarżącą w ramach jej zarzutu pierwszego na poparcie fumus boni iuris w świetle dowodów, którymi dysponuje sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych, rodzą poważne wątpliwości co do zgodności z prawem spornego aktu.

169 Wyważenie wchodzących w grę interesów nie może zatem przeważać na korzyść odrzucenia wniosku o zawieszenie wykonania, jak tego żąda Komisja.

170 Podsumowując, jako że spełnione zostały warunki orzeczenia zawieszenia wykonania spornego aktu, należy uwzględnić wniosek skarżącej.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

postanawia, co następuje:

1) **Zawiesza się wykonanie opinii Komisji C (2006) 3914 z dnia 6 września 2006 r. dotyczącej wprowadzonego przez władze francuskie środka ustanawiającego zakaz w odniesieniu do pewnych pras mechanicznych marki IMS do czasu wydania przez Sąd orzeczenia w postępowaniu głównym.**

2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 7 czerwca 2007 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — B. Vesterdorf